

2. **singularis genitivus** (egyes számú birtokos eset). Csak ez a szótári alak mutatja meg egyértelműen, melyik *declinatio*ba (névragozási osztályba) tartozik a szó. A sing. nominativus több declinatioiban is végződhét ugyanúgy.

1. **singularis nominativus** (egyes számú alanyeset)
A főnevek szótári alakja 3 állandó részből áll: pl. 1.: *provincia*, 2.: -ae, 3.: f.

A főnév szótári alakja

Az I. coniugatioiban -a-, a II.-ban -e-, a III.-ban mássalhangzó, -i- vagy -u- és a IV.-ben -i- tövet kapunk. Az így megszerzett imperfectum tőhöz járulnak a személyragok. (A perfectum tő megtalálásáról a következő olvasmány nyelvitanában lesz szó.)

vivō > viv-
capitō > capit-
tribuitō > tribu-

ri alakból az -o személynévet vágjuk le.

A III. coniugatioiban azonban nem az infinitívusból indulunk ki (mert ott bizonyos hangtani változások miatt nem biztos, hogy látjuk a tövet), hanem az I. szótári alakból az -o személynévet vágjuk le.

Tehát: *nomināre* > *nōmīnā-*
habēre > *habē-*
venīre > *venī-*

Az imperfectum tövet az I., II. és IV. coniugatioiban az infinitívusból (2. szótári alak) kaphatjuk meg, ha eltávolítjuk róla a -re képzőt.

A latin igének három töve van: az *imperfectum*, a *perfectum* és a *supinum* tő. Ezek közül kettő ragozható: az imperfectum tő és a perfectum tő. (A supinum tőből igeneveket képzünk.)
A cselekvő igeragozás fő szabálya, hogy az imperfectum tőből képezzük az imperfectum, és a perfectum tőből a perfectum alakokat. Mivel tehát csak az ige tőből tudunk ragozni az igéket, fontos tudnunk, hogyan találhatjuk meg az ige tőket a szótári alakból.

Mint láttuk, a ragozási osztályt – és egyben az infinitívust – számmal rövideíthetjük. Az I. coniugatioiban az igék túlnyomó többsége azonosan viselkedik, azaz infinitívusa -are, praesens perfectuma -avi, supinuma pedig -atum végződésű. Ebből következőleg ezen igék szótári alakja zömében csak két elemet tartalmaz: praesens imperfectum sing. 1. + a coniugatót jelző szám: *nōmīno* 1 – kiolvasandó: *nōmīno*, *nōmīnāre*, *nōmīnāvī* *nōmīnātum*; *laudō* 1 – kiolvasandó: *laudō*, *laudāre*, *laudāvī* *laudātum* etc. Amennyiben ettől a sémától eltérés van (pl. más a perfectum képzése), a coniugációs szám után teljes igealakokat találunk: *sto* 1 *steti státurus*.

Ez nem supinum, hanem egyfajta melléknévi igenév: *vivō* 3 *vixi victurus*.
rom alakból áll a szótári alak: *sum esse fui*, vagy négyből, de a 4. alak -urus vége nélkül, melyeknek nincs supinumuk. Ekkor két eset lehetséges: vagy csak hátról képzett egyik melléknévi igenévet tüntetjük fel, ami -us-ra végződik. Vantól képzett egyik melléknévi igenévet tüntetjük fel, ami -us-ra végződik. Van